

Dg for mit eget Vedkommende skylder jeg først og fremmest at sige, at naar det ærede Medlem fra Viborg (Klein) i de Udtalelser, hvormed han indlebede Forhandlingerne i Dag, fremhævede, at der var adskillige af hans Kolleger fra Sverige og Norge, som havde haft en stor Andel i dette Lovforslags Udarbejdelse, og at en væsentlig Del af Væren tilkommer dem, saa bør vi her i Salen erkende, at der dog maasse næppe er nogen, hvem Væren i saa høj Grad tilkommer som det ærede Medlem. Han har i 20 Aar beskæftiget sig med dette Spørgsmaal. Han har fra første Færd været Formand først for den særlige danske Sølvskommission, dernæst Formand for den danske Afdeling af den skandinaviske Kommission. Han har haft en meget stor Del i dette Arbejdes Udførelse, og jeg tror, at det Resultat, der er fremkommet, viser, at Ledelsen fra dansk Side ikke kunde have været lagt i bedre Hænder.

Men medens der saaledes sikkert ikke er Tvivl om, at Lovforslaget som Helhed maa siges at være godt, kan det dog ikke være andet, end at der med Hensyn til en Mængde Enkeltheder maa gøre sig afvigende Opfattelser gældende. I et Lovforslag, der tæller 315 Paragraffer, er det, saaledes som det ærede Medlem, der først havde Ordet i Dag, ogsaa selv erkendte, umuligt andet, end at der fra mange Sider, paa mangfoldige Punkter maa næres Tvivl, om just det rette er truffet. En væsentlig Vanskelighed, som vi ved Behandlingen af Enkelthederne i en Lov som denne, maa tage i Betragtning, er den, at de Samfundslag, hvem denne Lov fortrinsvis berører, nemlig Købmænd og Søfolk, i meget ringe Grad give sig af med at studere Lovforslag. Det gaar ikke med den Slags Love som med Love, der ere af Interesse for Landbruget, for Embedsforhold eller for mange andre Lovgivningsomraader. For den Slags Sager kan man være sikker paa, at ikke blot de fleste Medlemmer af Rigsdagen nære Interesse, men at ogsaa mange Mennesker uden for Rigsdagen følge dem med aarvaagne og mis-tænksomme Øjne. Ganske anderledes derimod er det med de Love, der vedrøre Købmænd og Søfolk. Navnlig Købmændene ere ganske vist ikke bange for at udøve Kritik, men det er alt for ofte en Kritik, der kommer bag efter. Naar man først har lavet Lovene, bliver man gjort opmærksom paa, hvilke frygtelige Betænelser man har begaaet paa de og de Punkter. Det havde været heldigere, om man havde faaet disse Oplysninger i Forvejen. Men naar man nu ved, at sligt er tilbøjeligt til

at hænde, forekommer det mig, at den Lovgivende Forsamling har en vis Opfordring til at tage denne Omstændighed i Betragtning og at indrette Behandlingen af slige Love noget derefter. Det vilde være meget beklageligt, om det med denne Lov skulde gaa, saaledes som det for nogle Aar siden gik med en anden sælles skandinaviske Lov, nemlig Firkmaloven. Efter at den var vedtaget, rejste der sig i Handelsstanden de stærkeste Indvendinger mod mange af dens Bestemmelser. Jeg tror nu ganske vist, at der heri for en stor Del var Overdrivelser, at det mere var det nye og uvante i Lovene, som vakte Modstand fra første Færd, og at man efterhaanden er kommen til Erkendelse af, at slet saa gaal, som man straks gjorde Lovene, er den ikke. Angerløs i denne Sag er Folketinget imidlertid ikke; det har en væsentlig Del af Skylden for, at Lovene er bleven mindre hensigtsmæssige, idet det forud var blevet gjort opmærksom paa navnlig en meget væsentlig Mangel paa et enkelt Punkt, uden at der blev taget Hensyn dertil. Men paa den anden Side er det sikkert nok, at adskillige af de Indvendinger, som bag efter fra Købmændenes Side bleve gjorte gældende mod Lovene, vare ikke i Forvejen med tilstrækkelig Styrke blevne fremhævede, saa at Rigsdagen for saa vidt var i god Tro ved at vedtage Lovene. Jeg siger, det vilde være meget fedeligt, om noget lignende skulde aentage sig med den Lov, vi her behandle. Det vilde være saa meget mere beklageligt, som denne Lov har en langt mere vidtrækkende Karakter end nogen af de skandinaviske Love, vi hidtil have behandlet. Denne Lov er ikke blot allerede ved sin Størrelse og Omfang noget, vi ikke hjer Dag se, men den er tillige en Lov, som efter hele sit Anlæg og sin Karakter er bestemt til at være af indgribende Natur. Den skal være i Fremtiden som en Slags Grundlov for, hvad der vedrører Søfartsforhold og alt, hvad dermed staar i Forbindelse. Den er bestemt til at skulle virke maaste Menneskealder igennem. Det er klart nok, at ved en Lov af denne Art er det af forholdsvis liden Betydning, om den bliver færdig fra Rigsdagens Haand nogle Maanedes før eller senere, medens det derimod er af største Betydning, at den bliver i enhver Henseende saa fuldkommen en Lov, som det er muligt at gøre den til. Denne Lov har ikke foreligget for Offentligheden mere end ganske faa Uger, og man kan altsaa i og for sig ikke undre sig over, at der endnu ikke er fremkommet mange Bemærkninger eller Indvendinger angaaende dens enkelte Bestemmelser. Det vilde ikke være rigtigt, om vi